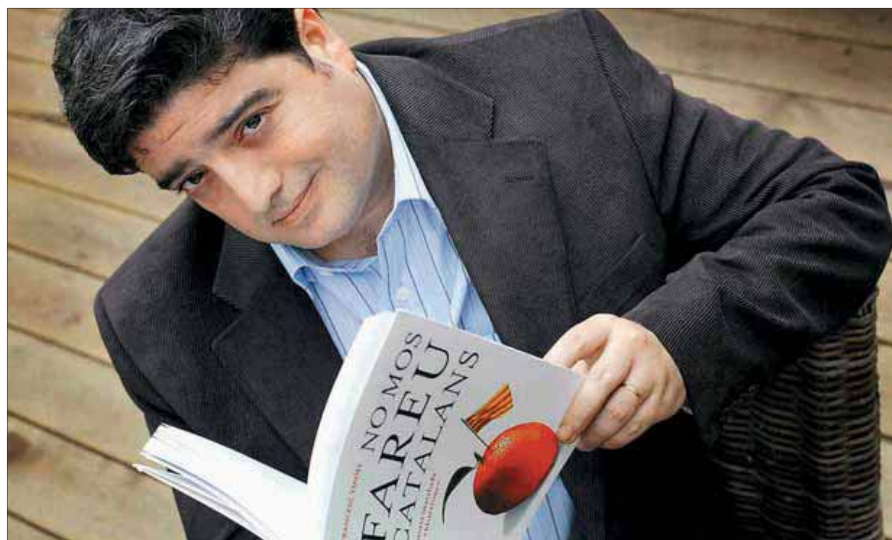

Secessionisme El conflicte valencià

El blaverisme davant l'enemic imaginari

Francesc Viadel amb el seu llibre a la mà. La portada representa la taronja que portava Lizondo als plenis del Parlament

MIRANT ENRERE • Francesc Viadel analitza la política valenciana des de la Transició fins ara per entendre l'actualitat **REPETICIONS** • La dreta franquista es va inventar l'anticatalanisme per desmuntar l'oposició

M. Josep Siscar
BARCELONA

Pedres mil·lenàries amb inscripcions com ara *Es-kola aula ab valentsya i Bon susyt, Ana ya llytis be veu* en escriptura cuneiforme i que feien referència a l'ensenyament del valencià a l'època, suposadament abans del 1039. O una misteriosa col·lecció de monedes mossàrabs i esteles de pedra esgrafiades que provaven l'existència d'una missaga de monarques valencians anteriors a Jaume I, i que no eren més que monedes de l'Imperi Romà o de l'Espanya borbònica. Són algunes de les proves inescrutables que va presentar la regidoria de Cultura de l'Ajuntament de València encapçalada per l'edil d'Unió Valenciana, Dolores García Broch, durant la dècada dels 90, per demostrar l'existència d'una València valenciana abans que catalana.

Episodis com aquests, que farien riure qualsevol foraster, van ser presos seriosament al País Valencià i són una mostra de l'anticatalanisme acarnissat que condiona la vida política valenciana des de la Transició. Així ho explica Francesc Viadel en el llibre *No mos fareu catalans. Història inacabada del blaverisme* (L'Esfera dels Llibres, 2006), que fa un repàs del blaverisme des dels orígens fins a l'actualitat, amb l'exaltació del govern valencià per l'acte del Correllengua al Camp Nou l'octubre passat com a última referència.

El títol reproduïx el famós crit de guerra blaver, que destapa la veritadera natura d'un moviment basat només en l'odi a tot allò català. El blaverisme agafa el nom de la franja blava de la senyera —bandera de la ciutat de València— que defensen els seus partidaris enfront de la quadribarrada catalana i apareix com a moviment a la Transició com a reacció a les tesis pancatalanistes de Joan Fuster, que adopta una part de l'esquerra nacionalista en oposició al *sano regionalismo* franquista. La victòria de l'esquerra en les primeres eleccions va encendre les ires de la dreta neofranquista. Per Fran-

El blaverisme és una reacció al pancatalanisme de Fuster que adopta l'esquerra nacionalista a la Transició

cesc de Paula Burguera, diputat a les Corts el 1979 per la UCD, "si hagués guanyat la dreta, el blaverisme no hauria avançat".

La Batalla de València

La UCD, el diari *Las Provincias* i altres organitzacions, com ara el violent Grup d'Acció Valencianista, es van aliar amb l'extrema dreta en una acarnissada lluita anticatalanista que pretenia rebentar l'esquerra valenciana. És l'anomenada Batalla de València, que es va lliurar amb especial virulència i sota una certa impunitat entre 1977 i 1979.

Durant les negociacions de l'Estatut de 1979, la divisió política estava exacerbada i el partit majoritari d'esquerres, el PSPV-PSOE, era dirigit des de Madrid. Segons Viadel, en la Transició, al País Valencià, es jugava l'equilibri territorial de l'Estat, i reconèixer la unitat de la llengua aplanava el camí a una unitat futura més gran. Així, l'Estatut de 1982 va ser un acord de mínims en què l'esquerra va assumir molts dels postulats blavers. "La dreta, en canvi, no ha tingut mai cap gest", apunta Viadel, que alerta com encara el president Francisco Camps aprofita el tema de l'aigua per atacar els catalans i el líder del PSPV, Joan Ignasi Pla.

Davant un govern d'esquerres teledirigit i encapçalat per unes elits intel·lectuals que menyspreaven la cultura popular, el blaverisme va controlar les falles i el futbol, les dues grans plataformes socials del país, i ofereix un discurs populista, que furga en els tòpics. "Els catalans mos han furat la paella" és una de les moltes frases que el president d'Unió Valenciana, el difunt Vicente González Lizondo, va aportar a l'imaginari blaver, com diu Viadel. Lizondo va obrir l'Ajuntament de València i la Generalitat al PP i al blaverisme, però Zaplana va menjar-se'l reconeixent part del seu ideari. Ara és un vell dirigent del GAV, Juan García Sentandreu, qui revifa el blaverisme des de Coalició Valenciana. Ataca el PP des de l'extrema dreta, i accentua l'anticatalanisme dels populars. Pot continuar la *mascletà*. ■

El director de *La linterna*, César Vidal ■ C. LATASSA / EFE

La querrela de Maragall a la COPE, admesa

■ L'Audiència Provincial de Madrid investigarà si el programa 'La linterna' va cometre un delictes d'injúries greus

Redacció
MADRID

L'Audiència Provincial de Madrid va ordenar ahir l'admissió a tràmit de la querrela presentada per Pasqual Maragall contra la COPE, i que s'investigui si la cadena va cometre un delictes d'injúries greus contra el president de la Generalitat en el programa *La linterna*, que dirigeix el periodista César Vidal.

La resolució anul·la la decisió del jutjat número 47 de Madrid, que el mes de novembre passat va desestimar l'admissió a tràmit de la querrela, i li ordena iniciar la instrucció del cas. Els fets van començar al juliol, quan Maragall es va querellar contra César Vidal, contra l'interpret del personatge Fra Josefo i contra la cadena COPE perquè el personatge Fra Josefo al·ludia a uns suposats hàbits ètics del president català. El jutjat número 47 de Madrid va acordar al novembre no admetre a tràmit la querrela perquè no hi trobava indicis de delictes i perquè "no hi havia ànim d'injuriar", cosa que ara qüestiona l'ordre de l'Audiència Provincial.

La resolució qualifica la tramitació del jutjat d'"irregular processament" i afirma que "si hi ha algun dubte sobre si els fets són constitutius de delictes o no, cal acordar l'admissió a tràmit i procedir a la investigació". En un dels raonaments jurídics, la resolució estableix que "resulta injuriós, objectivament considerat, atribuir al querellant la condició de bevedor més que abusu, atribució que lesiona el nucli

essencial de la seva dignitat...". I afegeix que "quan l'expressió de menyspreu s'estén a aquest nucli últim i més estret de la dignitat de la persona, l'exercici del dret fonamental de la llibertat d'expressió resulta clarament contrari al principi de proporcionalitat i, per tant, també innecessari".

El document explica quins són els límits de la llibertat d'expressió, dret en el qual s'empara la cadena, i conclou que "no pot justificarse sense més l'ús d'expressions i apel·latius insultants, injuriosos o vexatoris que excedeixen el dret de la crítica i són clarament atemptatoris".

Candidatura olímpica

La querrela presentada per Maragall també fa referència al fet que en la tertúlia del programa es va comentar la notícia que a la pàgina web de la candidatura olímpica de Nova York havia aparegut el president català entre els que hi donaven suport i es qüestionava el desmentiment que havia fet en un comunicat oficial. I assegura que César Vidal i algun dels contertulians van expressar tota mena de dubtes sobre la veracitat del document oficial, sense haver fet cap comprovació davant la candidatura de Nova York.

Pel que fa a la falta de comprovació que la querrela del president de la Generalitat denuncia, la resolució de l'Audiència Provincial de Madrid indica que el que la Constitució exigeix és que l'informador transmeti com a fets el que prèviament ha estat objecte de contrast amb dades objectives. ■